

„Sure merre peal ollen ma ka mitto kord
näinud, kuida fallad lindawad, ja se on fen-
na pealt wodata.”

„Ops! Iði wannaemma Jagule su peale.
„Kas sul mitte hâbbi ei olle omma wanna-
emmale, nago rummala lapsele, su sisse wal-
letada? Kuida wôiwad fallad lennata?
Kas sa ei tea, et minna wanna innimenne
tühja ei hafka uskuma? Rågi mis tõssi on,
nago esmalt teggid, siis ma ussun.”

„Rule, wannaemma — ûtles nûud Jaak
— nenda mailmas lound lähwad: wallet fi-
detakse, tödde laidetakse. Kaks kord ma
walletasîn ja sain kita, kolmas kord ráâksîn
tõt ja sain lopso su peale. Jo walle ni mag-
gus ja tödde ni wiîha on. Ma ollen agga
kuulnud, et kui salaleib suus wiîha on, siis
peab wigga su jures ollema. Mis sa arwad,
wannaemma?”

Wannaemma ei lausund enam musta
egga walget.

Låne waenelaps.

Mo emma surri âfkiste,
Ka issa läks ta járrele;
Nûud ellan üksi, waenelaps,
Kell' polle issa, emma teþs.

Kûl olli jubba wallo fest,
Kui fautasîn eidefest;
Nûud ollen ilma möllemist,
Ei fuîwa fest mo silmad weest.

Kui esmolt eite matsîn ma,
Siis nutsin übhes tadiga;
Kes agga aitas nutta mind,
Kui, armas taat, fa matsîn sind?

Kûl on nûud minno südda kuriw,
Et teie heâlt ei fulè kôrw! —
Sa, Jummal, wôtsid neid mo käâst,
Oh, murretse nûud minno eest!

Efs sedda, Issand, teinud sa,
Et sinno lapseks saaksîn ma?